

Bij het raam steekt ze een sigaartje op.
Wolkjes rond haar hoofd. Wolkjes in haar hoofd.
Papa zucht. 'Ma toch ...' zegt hij.
Mama schudt haar hoofd.
Roken mag niet. Hier mag zoveel niet.
Niet roepen, niet zingen, niet rennen, niet springen.
Alles waar oma van houdt, mag niet.

'De zomer is zacht,' zegt ze en ze hoest.
Ze wijst naar de straat. Haar rode autootje staat dwars geparkeerd.
'Kom, we gaan.'
De auto. Ze heeft hem net.
Gisteren was er ruzie. Met mijn mama en papa.
Omdat oma twee dagen weg wil. Met mij en de auto.
'Met dat ding geraak je niet ver,' morde mijn papa.
'Ik ga ook niet ver,' zei ze.
'Waar ga je dan naartoe?' vroeg mijn mama.
'Ik wil dit weekend naar zee,' zei ze. 'En Billie mag mee.'
Ik vond het super.

Mijn mama en papa begrepen het niet.
'Ma, je bent te oud voor dat soort dingen,' zei mama.
'Wat soort dingen?' vroeg oma boos.
'Ik rijd voorzichtig. Ik ken de weg.
Billie let op mij en ik let op Billie.'
'Wat heeft de dokter gezegd?' vroeg papa.
'De dokter is aan vakantie toe. Net als ik.'
'Het gaat misschien regenen,' zei papa.
'De zomer is voorbij.'
'Voor mij niet,' zei ze. 'Ik heb nog even.'
Toen werd het stil.
'Ik ben geen klein kind,' zei ze.
'Zo is het,' zei ik.

Veel hebben we niet nodig. Een parasol en een tas met onze spullen.

Papa start voor haar de auto. De motor pruttelt.

'Zou je niet beter de bus of de trein nemen?' vraagt hij.

'Dat is voor oude mensen,' zegt ze.

'Waarom moet je altijd zo dwars doen?' zucht mijn papa.

'Omdat ze oma ondersteboven is!' lach ik.

Op mijn handen loop ik naar de auto.

We stappen in.

'Ma, je loopt nog op pantoffels!' roept mama.

'Lekker zacht aan mijn voeten,' lacht ze.

'Zo is het,' zeg ik. De gymbies aan mijn voeten zijn ook zacht.

'Ma, heb je mijn nummer mee?' vraagt papa. 'Voor als er iets zou zijn.'

'Er zal van alles zijn.' Ze knippert lachend met haar ogen.

Het achterlicht knippert ook.

'Niet te snel rijden!' roept papa nog. 'En blijf van de poezen af!'

We rijden met schokjes de straat uit.

'Ik let op haar!' roep ik door het open raampje.

Mijn papa roept nog iets terug.

Ik versta hem niet, want oma geeft al gas.

Op zachte voeten de zomer uit.

Tien minuten later valt de auto stil.

'Wat nu?' vraag ik.

Oma lacht. 'Nu begint het pas.'

Ze opent de koffer. 'Jij draagt de tas en ik de parasol.'

Ze trekt me mee naar de kant van de rijweg. Auto's zoeven voorbij.

'En wat als we er niet geraken?' vraag ik.

'Dan denk je maar dat we er al zijn,' zegt ze.

Ze port me. 'Nu moet je glimlachen, Billie.'

Ze steekt haar duim op en lift.

Ik glimlach en ook mijn duim gaat de hoogte in.

Ze opent de knalgele parasol. 'Zo zien ze ons beter staan.'

Het helpt. Een kleine, witte auto stopt. Een heertje lacht ons toe.

Hij draagt een wit pak, heeft een witte snor en een witte pet op zijn hoofd.

Hij opent het raampje. 'Stap maar in.'

'Moet u ook naar zee?' vraagt oma.

'Toevallig wel,' zegt hij. 'Ik ben Joe. Mag ik met jullie mee?'

Met twee is leuk. Met drie is super.'

'Natuurlijk,' knikt oma.

'Ik let op haar,' zeg ik.

'En ik op haar,' zegt zij.

'Ik zal op jullie letten,' zegt Joe.

